

Hồi Thứ Mười Một

THỦY CHIẾN VỚI QUÁI THÚ

Tiếng tù và rúc lên những hồi ma quái, âm thanh rờn rợn vang động giữa đêm trường hòa lẫn với những tiếng rống khủng khiếp của một loài quái thú.

Sau khi hạ tên Phó Đảo chủ Thần Quyền Lỗ Tấn, Trầm Kha băng mình lao về phía giòng sông lạnh với mục đích tìm nơi luyện công của kẻ tử thù là Bá Hầu Viên Thiết Khải.

Chàng mài miết băng mình như bóng ma chập chờn chỉ trong mấy khắc thời gian đã đến một giòng sông nước chảy im lìm. Nhưng từ lòng sông, một sức lạnh tỏa ra làm cho ai đứng gần mé nước cũng cảm thấy cóng lạnh.

Chàng chợt nhủ thầm: - Đây là giòng sông lạnh rồi!

Rồi chàng chạy dọc theo mé sông qua hai khúc quanh thì bỗng nghe tiếng tù và thổi rúc lên. Không chần chừ, chàng lao mình về phía ấy, chỉ trong khoảnh khắc chàng đã đến nơi và vội ẩn mình sau một cây cổ thụ to lớn cạnh giòng sông.

Vẩn ẩn mình sau tàng cây cổ thụ, chàng đưa mắt quan sát nơi lòng sông, bỗng chàng giật mình nhủ thầm: - Ô! Một bầy quái thú đang tử chiến cùng đoàn quân của Chiêu Thế Sử.

Chàng rời cây cổ thụ để tiến tới gần mé sông, thì một cảnh hỗn chiến kinh khiếp đang diễn ra giữa dòng sông lạnh.

Mười chiếc thuyền của quân binh Chiêu Thế Sử với mỗi chiếc có hơn mười người, đang bị một bầy quái thú giống như loài trâu nước bao vây. Loại quái thú này chỉ có một cái sừng ở giữa trán, cái miệng thật dài như loài cá sấu và thân hình thì to đen như loài trâu, đang vây vùng tấn công đoàn thuyền thật nguy khốn.

Những chiếc thuyền cố ý phân tán để dẫn dụ loài quái thú rời xa vị trí, nhưng tiếng tù và như những hiệu lệnh bắt buộc chúng tấn công thật có phương pháp, đã kèm mười chiếc thuyền đồn lại nhau và bầy quái thú đang găm gù bao vây đoàn thuyền.

Bỗng tiếng tù và thoát lên lanh lảnh, những con quái thú này cũng rống lên những tiếng khủng khiếp và ào ạt tấn công vào những chiếc thuyền đang bồng bềnh trên sóng nước.

Cả một khúc sông nổi sóng.

Tiếng người la gào thét hãi hùng.

Tiếng quái thú gầm rống vây vùng xé nước.

Nhưng tất cả không thể lấn áp tiếng tù và quái dị. Những con quái thú như điên dại, hay nói đúng hơn là thi hành đúng đắn mệnh lệnh của tiếng tù và thúc giục, hay hướng dẫn chúng tấn công.

Trong cơn nguy biến vô cùng này, thì bỗng nhiên từ bên kia bờ sông có năm chiếc thuyền nhỏ lướt sóng băng vào chỗ thủy chiến. Trên mỗi chiếc thuyền nhỏ, gồm có ba người đang sẵn sàng chiến đấu.

Trầm kha cứ mãi quan sát, chưa biết năm chiếc thuyền nhỏ này thuộc phe nào. Chàng còn đang hoang mang bỗng nghe tiếng quát của một giọng con gái thánh thót: - Hãy coi chừng quân cướp đảo tấn công.

Lúc này Trầm Kha mới nhận ra giữa vùng mười chiếc thuyền bị bày quái thú tấn công, có một nàng con gái đang đứng giữa mũi thuyền chỉ huy đoàn thuyền thủy chiến.

Chàng nhủ thầm: - Nàng này có lẽ là công chúa Chiêu Nhã Quyên.

Chàng vừa nghĩ như thế thì năm chiếc thuyền nhỏ đã đến phía sau bày quái thú. Chợt một tên trong năm chiếc thuyền nhỏ mới đến này nói lớn: - Công chúa Chiêu Nhã Quyên hãy đầu hàng ngay đi, nếu như ương ngạnh sẽ không còn một xác người nào lên được trên bờ đất.

Giọng nói của Chiêu Nhã Quyên thánh thót: - Quân ăn cướp, đêm nay chúng ta quyết liều mạng cùng bọn bay để giải phóng cho Phù Sơn Đảo này.

Giọng cười kiêu ngạo của tên trong thuyền nhỏ vang lên: - Nàng giải phóng cho Phù Sơn Đảo hay làm nô lệ cho Đảo chủ chúng tôi.

Chiêu Nhã Quyên giọng tức giận mắng: - Hoặc chúng ta chết đêm nay, hoặc chúng bay không còn xác để chôn trên Phù Sơn Đảo này.

Tên kia lại lớn giọng đắc thắng nói: - Hiện giờ quái thú thủy trận đã bao vây toàn diện quân của nàng. Nếu biết điều thì hãy xin đầu hàng thì chúng ta cũng rộng lượng và nàng còn được kê cận hầu bên gối của Đảo chủ chúng ta.

Chiêu Nhã Quyên hét to: - Đừng nói ngông cuồng! Hãy xem đây!

Tức thì mười chiếc thuyền của nàng mỗi người xử dụng một cái lao dài nhắm những con quái thú ngăm mình trong giòng sông lạnh mà đồng một lượt tấn công.

Vừa lúc này, tiếng tù và lại thổi lên cao, đồng thời tiếng lục lạc lại chen vào thành một âm thanh quái dị. Những con quái thú như được hiệu lệnh nên cũng ào ạt tấn công vào những chiếc thuyền như xé nước, gầm rống kinh hoàng.

Tiếng người hét, tiếng thú gầm, tiếng nước khuấy động một khúc sông, hỗn độn trong trận thủy chiến giữa người và quái thú trông thật tàn khốc vô cùng.

Trầm Kha theo dõi trận thủy chiến mà thầm thán phục cho những con quái thú, tấn công một cách hết sức khéo léo, có phương pháp, chúng tỏ đã được huấn luyện một cách kỹ càng thuần thực.

Tiếng tù và hợp với tiếng lục lạc như một sức hút vô biên khiến những con quái thú đem mọi mảnh khóc đánh với người một cách hữu hiệu. Đã có hai chiếc thuyền bị quái thú đánh đắm và những người trong thuyền này đang cố gắng vẫy vùng chiến đấu.

Chợt chiếc thuyền của nàng công chúa Chiêu Nhã Quyên đột nhiên chao đi và lật úp liền.

Những tiếng la ó chưa thoát khỏi cổ họng đã chìm vào lòng nước tức thì. Một vùng nước hỗn loạn vì đôi bên đang phân tranh với nhau.

Trầm Kha thật kinh ngạc vì không hiểu lý do nào mà chiếc thuyền của nàng công chúa đột nhiên bị lật úp. Chàng còn đang phân vân thì đã thấy từ trên giòng nước, một con thuyền thật lớn đang lù lù tiến đến và tiếng tù và cũng thoát ra từ chiếc thuyền này.

Trong thuyền loáng thoáng năm sáu người. Cùng lúc này con thuyền chợt ngừng lại, tức thì từ dưới mặt nước có bốn năm người vọt lên thuyền. Một người trên thuyền hỏi: - Mang được nàng lên chứ?

- Vâng!

Người vừa trả lời cả thân hình đều được mặc một bộ đồ để lặn, đang đặt một chiếc bao xuống sàn thuyền và vội vàng mở ra. Tên này vừa mở vừa nói: - Chiêu Nhã Quyên công chúa đã ở trong tay ta. Vậy hãy ra lệnh cho quái thú tàn sát bọn kia đi.

Trầm Kha lúc này không thể chần chờ được nữa nên vội lấy mấy nhánh cây, rồi tung thành hàng dài ra gần chiếc thuyền, và nhanh như ánh sao xẹt, chàng mượn những nhánh cây này để dùng thượng đẳng khinh công, lao vút vào con thuyền to lớn kia.

Vừa đặt chân nơi mũi thuyền, Trầm Kha đã thấy hai tên trong thuyền tung ra hai ngọn đao, một trên một dưới nhằm chém vào người chàng. Trầm Kha vội tung người để tránh thoát và như con chim ưng từ trên chụp xuống với ngọn trường kiếm trong tay chàng loang loáng xé không gian rít lên. Tức thì hai tên kia ré lên khùng khiếp: - Á! Ố!

Cùng với tiếng la, hai thân người ngã chết trên mạn thuyền.

Thế là một sự báo động vang lên. Những tên còn lại trong thuyền ủa ra vây công Trầm Kha.

Không thể chần chờ được nữa, chàng xử dụng tuyệt chiêu của kiếm pháp, tức thì hơn sáu tên nữa phải giãy chết. Còn lại hai tên mặc bộ áo quần lợi nước đang giữ chặt lấy nàng công chúa Chiêu Nhã Quyên đang nằm bất động vì bị chúng điểm huyết. Nàng chỉ mở đôi mắt đen huyền thật to kinh ngạc.

Cạnh tên giữ lái thuyền là một lão già râu tóc đỏ hoe hoe, vẫn im lặng thối tù và để điều khiển bày quái thú, đang mở những đợt tấn công khốc liệt làm cho đám bộ hạ của nàng công chúa Chiêu Nhã Quyên phải bị nhiều thiệt hại.

Tên giữ công chúa hăm dọa: - Nếu người bước thêm bước nữa, ta sẽ giết nàng công chúa này ngay.

Trầm Kha nghe hẳn nói phải khựng lại ngay, nhưng chàng đáp: - Tại sao người lại bắt nàng này để làm gì?

Hắn cười hăng hắc đáp ngay: - Để làm gì hà hà hà...

Hắn đang cười đắc ý như quên cả đối phương, nên trong giây phút sơ hở đó, thì như ánh chớp, ngọn trường kiếm của Trầm Kha đã xuyên vào cổ họng hắn.

Một giòng máu theo tiếng nước nghẹn ngào của hắn vọt ra đỏ ối, đổ vào người công chúa Chiêu Nhã Quyên làm đôi mắt long lanh của nàng phải nhắm lại trong giây phút kinh hoàng, và đồng thời thân hình nàng rơi ngã xuống mặt sàn thuyền.

Không chút chậm trễ, tên còn lại liền tung ngọn đao theo thế ‘đảo bạt thù liễu’ đưa ngọn đao từ sau cuốn một vòng về phía trước nhằm trung bộ của Trầm Kha tấn công.

Chàng vừa dự định đỡ lấy nàng Chiêu Nhã Quyên nhưng ngọn đao hiểm độc phóng ra nên chàng đành bước chéo sang nửa bước, đốc kiếm chàng đánh theo mạch môn huyết của tên này, đồng thời ngọn cước của chàng quất mạnh vào ‘khí hải’ huyết của hắn làm cho toàn thân hắn như chiếc pháo vọt khỏi con thuyền lao xuống sông chìm lỉm.

Chàng vừa hạ xong tên này, dự định tiến đến tiêu diệt lão già điều khiển quái thú trận bằng tù và, nhưng vừa dóm người đến, tức thì từ trong lòng bàn tay lão thổi tù và vùng ra một loạt ánh bạc chập chờn.

Thật là một điều bất ngờ và nguy hiểm vô cùng, bởi ám khí đang lấp lánh dưới trăng mờ chụp vào người Trầm Kha. Trước nguy hiểm này, chàng chao người đi và chiếc nón rộng vành của chàng đã lấy xuống quay thành vòng tròn kín đáo thu lấy lớp ánh bạc của đối phương.

Nhưng cùng lúc này, lão thổi tù và vọt lao người dấn lên những đám bèo đang trôi trên mặt nước phi thân để vào bờ. Trầm Kha liền tung chiếc nón miệng hét lớn: - Trả cho người đây!

Tức thì muôn ánh bạc thổi về phía lão già thổi tù và, nhưng cũng trong lúc ấy, tên giữ lái thuyền thấy lão thổi tù và lao chạy, nên hắn ta cũng liền bỏ tay lái lao người theo. Nhưng ác thay, trong lúc đó lớp ám khí được Trầm Kha phóng ra, thì hắn vô tình đưa thân ra làm bia lãnh tất cả.

Một tiếng la thảm khóc vang lên cùng với thân hình hắn rơi tòm xuống lòng sông chết theo nước cuốn. Cũng nhờ thế mà lão thổi tù và thoát chết và đang ẩn mình vào nơi bờ đất.

Trầm Kha thấy vậy định đuổi theo, nhưng chợt nghĩ đến nàng công chúa Chiêu Nhã Quyên nên dừng chân.

Chiếc thuyền không người lái nên quay lòng vòng theo chiều nước cuốn. Còn nàng công chúa của Hải Đảo đang nằm im bất động trên sàn thuyền.

Trầm Kha vội giải khai huyết đạo cho nàng, tức thì nàng tỉnh lại ngay.

Nàng vội đứng dậy nhìn chàng cất tiếng ngọt ngào: - Xin đợi ơn ân nhân cứu mạng.

Nhưng vừa lúc này tiếng gào thét của người và quái thú thật ồn ào vì chiếc thuyền đã trôi gần tới nơi xảy ra trận ác đấu giữa người và thú.

Trầm Kha không thể nói gì khách sáo, chàng vội chụp chiếc tay lái để đưa con thuyền vào giữa trận chiến. Vừa lái chàng vừa nói với nàng: - Công chúa biết lái thuyền không?

Nàng đáp ngay: - Dạ biết!

Lúc này con thuyền đã gần kề với bầy quái thú nên chàng giục: - Vậy xin công chúa hãy lái thay tôi để tôi giết mấy con quái thú này.

Nàng lạnh lẽo giữ tay lái và nhìn Trầm Kha nhỏ giọng: - Ân nhân hãy thận trọng. Loài quái thú này khôn ngoan và mãnh liệt vô cùng.

Trầm Kha gật đầu: - Xin công chúa hãy an tâm.

Chàng vừa bước tới mạn thuyền thì nàng gọi: - Ân nhân!

Trầm Kha vừa quay vào vừa hỏi lại: - Công chúa có điều gì muốn nói ư?

Nhưng chợt bắt gặp đôi mắt long lanh trên khuôn mặt trái xoan thật đẹp, thoáng nét lo lắng... nên chàng không nói nữa. Trong khi giọng ngọt ngào của nàng công chúa dặn dò: - Xin ân nhân bảo trọng thân.

Chàng chỉ gật đầu...

Vừa lúc đó một chiếc trong năm chiếc thuyền của địch vọt tới, Trầm Kha nhún mình bay vọt tới con thuyền này, đồng thời thanh trường kiếm trong tay chàng như ánh bạc lóng lánh, xử dụng tuyệt chiêu khi vừa đặt chân vào mé thuyền địch.

- Á!

- Ối!

Tiếp theo hai tiếng la tuyệt vọng là hai thân người rơi tòm xuống giòng sông. Một tên còn lại thấy vậy vội đâm thẳng mũi đao vào người Trầm Kha, nhưng cũng như hai tên kia, ngọn đao của gã chưa chạm vào người Trầm Kha thì ngọn trường kiếm đã chém xả vào thân hình hắn và hắn cũng bị hất rơi luôn xuống giòng nước sông lạnh buốt.

Không thể chần chờ một giây phút nào được nữa, Trầm Kha liền vận lực để đưa con thuyền nhỏ lướt trên mặt nước tiến gần tới bốn con thuyền nhỏ còn lại của địch.

Sở dĩ chàng định sẽ triệt hạ những người ở bốn con thuyền này là vì tiếng lục lạc của chúng như sức mạnh huyền bí, làm động lực thúc đẩy những con quái thú tung hoành.

Những con quái thú này hễ thấy xác người vừa tằm liền dùng cái sừng độc nhất ở giữa trán đâm cho nát mới thôi, vì thế những người của phe nàng công chúa đã có nhiều người bị thiệt mạng làm mối cho những con quái thú này xâu xé.

Trước cảnh tượng này, nếu để lâu, sự thiệt hại chắc chắn sẽ làm tiêu hao nhân lực của phe nàng công chúa. Nên Trầm Kha phải vận dụng toàn lực với những tuyệt chiêu kiếm pháp đã làm khiếp đảm giang hồ để thanh toán một cách mau lẹ những người trên năm chiếc thuyền nhỏ.

Một chiếc..

Hai chiếc..

Ba chiếc..

Bốn chiếc..

Rồi chiếc cuối cùng của lực lượng phe Viên Thiết Khái cũng chỉ còn thuyền không. Tiếng lục lạc không còn rộn rã phụ họa với tiếng tù và để kích thích bầy quái thú làm cho chúng hung hăng khùng khiếp hơn.

Hơn nữa, mỗi lần giết một mạng địch nhân, Trầm Kha liền lựa thể tung vào đầu những con quái thú này để chúng dày xé mà không có thì giờ tấn công những người của phe nàng công chúa.

Nhưng khi chàng hạ sát tất cả những địch nhân trên năm con thuyền nhỏ, thì những con quái thú này không còn xác người để dày xé nên chúng lại tiếp tục tấn công những người của phe công chúa Chiêu Nhã Quyên.

Những tiếng la khùng khiếp vang lên, lẫn lộn tiếng người cũng như tiếng thú. Nhưng tất cả cũng không lấp được tiếng tù và vang lên cả một vùng.

Một khúc sông máu chan hòa làm đỏ cả lòng sông.

Trầm Kha đưa mắt nhìn thật nhanh nhận thấy có gần một nửa số thuyền và người của công chúa Chiêu Nhã Quyên đã bị loài quái thú phá hoại và dày xé.

Tuy nhiên cũng có ba con quái thú đã bị họ giết chết. Trầm Kha nhìn lại chỉ thấy còn có sáu con quái thú đang hung hãn dồn ép bọn người còn lại.

Tiếng tù và lại như thúc giục chúng liều lĩnh hơn, nên chàng định quay lên bờ để tiêu diệt lão thối tù và, tức nhiên loài quái thú này sẽ không còn hung hăng lợi hại nữa.

Song chàng lại sợ rằng sẽ mất nhiều thời gian để tìm ra lão ta, thì đoàn người còn lại của Chiêu Nhã Quyên sẽ làm mồi tốt cho sáu con quái thú này.

Vì thế, chàng liền đẩy chiếc thuyền đến gần một con quái thú và nhanh như chớp chém sả vào giữa cổ nó. Con thú này bị tấn công bất ngờ nên lãnh trọn một đường kiếm đứt gần lia cổ, máu tuôn ra như suối hòa với nước sông làm đỏ ngầu mặt nước. Con quái thú trước khi chết cũng đã vẩy vũng làm nước và máu văng tung tóe cả một vùng.

Giữa lúc ấy, một con quái thú khác dùng chiếc sừng đâm ngang làm lật úp con thuyền của Trầm Kha đang đứng. Chàng lạnh lẽo vọt mình lên cao và từ trên ngọn kiếm như ánh sao xẹt vút vào đôi mắt một con quái thú gần đó. Đồng thời, chàng roi đập trên lưng nó để lấy điểm tựa, và búng người sang một chiếc thuyền con đang trôi gần đó.

Lúc ấy con quái thú bị mù cả đôi mắt nên nó điên tức lên húc bừa bãi, không phân biệt người hay đồng bọn nó.

Tiếng tù và lại đổi điệu luôn mấy lượt cố điều động những con còn lại vây hãm Trầm Kha, nhờ thế mà bọn người của công chúa Chiêu Nhã Quyên được dịp rảnh rang chạy thoát tất cả về thuyền lớn.

Thấy hạ loài quái thú này bằng phương pháp làm mù đôi mắt của chúng để chúng tự tàn sát lẫn nhau có vẻ hữu hiệu, nên khi thấy bốn con thú còn lại vây bốn mặt cùng tấn công vào, chàng nhíu mày chờ đợi.

Bốn cái sừng cùng bốn cái miệng dài há hốc đầy răng nhọn chom chồm của chúng vun vút lao tới. Đợi đến lúc bốn phía bốn con thú húc lại thật gần, chàng như chiếc pháo thăng thiên, vút người lên cao rồi mượn đà những chiếc thuyền hay những miếng ván trôi lơ lửng gần đó để làm điểm tựa lao về phía chiếc thuyền lớn của công chúa Chiêu Nhã Quyên.

Khi chàng lao về chiếc thuyền lớn, tức thì những con quái thú đã trật mồi nên lập tức lướt nước lao về phía chàng. Khi Trầm Kha lên đến chiếc thuyền lớn, chàng nói nhanh: - Bể cho tôi mượn tám ngọn lao!

Tức thì mọi người bẻ ngay những chiếc lao dài để lấy khúc ngọn bằng thép sáng ngời đưa cho chàng ngay.

Vừa lúc đó bốn con quái thú lao tới vùn vụt, nhưng bỗng nhiên có hai con lại lặn xuống chỉ còn hai con lướt tới. Không thể chậm trễ, chàng liền tung bốn ngọn mũi lao như ánh chớp.

- Phập! Phập! Phập! Phập!

Rồi những tiếng rống kinh khiếp tiếp theo của hai con thú bị những mũi lao đâm mù đôi mắt và chúng vùng vẫy xé nước.

Trong lúc đó, Trầm Kha hét lớn: - Cho thuyền vào bờ khẩn cấp!

Tức thì hơn năm mươi người chèo mạnh và con thuyền lướt trên mặt nước lao vào bờ. Khi con thuyền vừa rời vị trí thì hai con quái thú cũng vừa ngóc đầu lên để đâm vào thuyền, nhưng không ngờ thuyền đã rời vị trí.

Chúng còn đang ngơ ngác thì: - Véo! Véo! Véo! Véo!

Bốn ngọn lao lại cắm phập vào đôi mắt của chúng.

Đau đớn vì bị đui cặp mắt nên chúng vùng vẫy cắn xé nhau giữa giòng sông lạnh loang máu đỏ hồng.

Con thuyền lớn cũng vừa lướt đến bờ.

Trầm Kha vội tung người vào bờ trước tiên và vội phóng mình đi thêm mấy trượng để tìm lão già xử dụng tù và.

Chàng vội phóng mình lên một cây cổ thụ để dễ bề quan sát, bỗng nghe tiếng kêu: - Tiểu điệt tìm ai đó?

Trầm Kha quay nhìn về phía xa xa thì thấy Bá Đồng Nhi và một nhóm người chạy đến. Chàng đợi họ đến gần liền nói: - Tiểu điệt tìm lão già xử dụng tù và!

Bá Đồng Nhi hỏi lại: - Lão già xử dụng tù và?

- Đúng rồi!

- Có lẽ là lão ấy!

- Lão nào?

- Cái lão mà thúc thúc mới vừa gặp đây.

- Ở phía nào?

Bá Đồng Nhi vừa chỉ vừa nói: - Lão ấy chạy về hướng này!

Trầm Kha nói nhanh: - Để tiểu điệt đuổi theo lão ta.

- Để làm gì?

- Giết lão!

- Giết lão?

- Đúng!

- Tại sao lại giết lão?

Vừa lúc đó, công chúa Chiêu Nhã Quyên và đoàn người của nàng cũng đã lên tới cũng như Đảo vương Chiêu Thế Sử và binh tướng của ông ta cũng đã đến nơi.

Trầm Kha vội nói nhanh với Bá Đồng Nhi: - Tại sao thì xin thúc thúc hãy hỏi công chúa Chiêu Nhã Quyên thì rõ. Bây giờ để tiểu điệt đuổi theo lão ấy mới được.

Nói xong, không đợi Bá Đồng Nhi trả lời, thân hình chàng như vệt khói mờ lao vút đi theo hướng lão xử dụng tù và.

Bá Đồng Nhi vừa dậm chân vừa la: - A! Tiểu điệt...

Nhưng bóng chàng đã mất hút vào hàng cây phía trước.

Vừa lúc đó Đảo vương Chiêu Thế Sử chạy lại hỏi: - Bá đại hiệp, chuyện gì vậy?

Bá Đồng Nhi đưa mắt tìm công chúa Chiêu Nhã Quyên rồi đáp: - Tiểu điệt của lão tìm đuổi theo một lão già.

Đảo vương vụt hỏi: - Để làm gì?

Bá Đồng Nhi lắc đầu rồi nhìn công chúa Chiêu Nhã Quyên chột hỏi: - Xin lỗi cô nương đây là công chúa Chiêu Nhã Quyên phải không?

Nàng công chúa cúi chào Bá Đồng Nhi rồi đáp: - Thưa Bá đại hiệp, tiện nữ là Chiêu Nhã Quyên. Bá đại hiệp có điều chi dạy bảo?

Lão xua tay rồi hỏi: - Tiểu điệt của ta rượt lão già xử dụng tù và để giết lão ấy, nhưng hỏi nguyên do, hấn nói là hãy hỏi cô nương là rõ ngọn nguồn, như thế có đúng không?

Chiêu Nhã Quyên giọng nhẹ nhàng: - Có phải Bá đại hiệp nói đến người áo xám đội chiếc mũ rộng vành đó không?

- Đúng rồi! Chính nó đấy!

- Mà chàng thanh niên đó là ai?

- Là tiểu điệt của lão! Là Trầm Kha chứ ai?

Với giọng ngạc nhiên, Chiêu Nhã Quyên hỏi lại: - Chàng đó là Trầm Kha?

- Đúng rồi!

Nàng công chúa đảo mắt nhìn về phía xa nói: - Chàng là ân nhân của tiểu nữ.

Lúc này Đảo vương Chiêu Thế Sử cũng xen lời: - Như vậy là...

Ông ta chưa dứt lời thì Chiêu Nhã Quyên tiếp: - Thưa phụ vương, cánh quân của con đi đường thủy, không may gặp bày quái thú nên phải tử chiến với chúng. Song chúng hung hăng và khôn ngoan quá, vì có lão già thổi tù và điều khiển đã làm thiệt hại khá nhiều quân của chúng ta. Hơn nữa người của chúng độn thủy đánh úp thuyền con và bắt cóc con...

Đảo vương chận lời: - Chúng bắt được con ư?

Chiêu Nhã Quyên chớp chớp đôi mắt trả lời: - Thừa vâng, chúng bắt con mang về thuyền của chúng, may lúc ấy có chàng... ân nhân cứu con và hơn thế nữa giết sạch người của bọn chúng trên năm thuyền cùng tiêu diệt bầy quái thú, nên lão già thối tù và sợ hãi bỏ chạy là vậy đó.

Bỗng có nhiều tiếng rống khùng khiếp và tiếng âm âm của sóng nước vang lên nên vị Đảo vương liền hỏi: - Tiếng gì vậy?

Công chúa Chiêu Nhã Quyên mỉm cười đáp: - Những con quái thú đã bị vị ân nhân phóng lao làm đui đôi mắt nên chúng cắn xé nhau đấy.

Bá Đồng Nhi nghe vậy thích chí quá reo lên: - Ồ! Hay quá! Hay quá! Ta ra xem đi!

Vừa nói lão vừa chạy ra mé sông nhìn lũ quái thú cắn xé nhau trước khi chết...

Những người kia thấy Bá Đồng Nhi tiến về phía mé sông họ cũng chạy theo. Lão quay về phía công chúa nói: - Vụ này mà không có lão để đùa cho vui tức thật! Tức thật!

Những người hiện diện thấy lão vui tính như vậy cũng phải vui lây...

Đảo vương liền hỏi qua sự thiệt hại và sau khi kiểm điểm thấy đã phải thiệt mất gần ba mươi người.

Tuy Đảo vương buồn lòng nhưng cũng còn may mắn nếu không...

Vị Đảo vương không nghĩ đến hết ý mà quay hỏi Bá Đồng Nhi: - Mọi nơi đều được bằng an, chỉ còn lão Bá Hầu Viên Thiết Khải không biết lão trốn nơi nào?

Chợt công chúa Chiêu Nhã Quyên góp ý: - Hay là chúng ta theo hướng vị ân nhân để tiếp ứng người có nên chăng?

Vị Đảo vương gật đầu: - Điều này phải lắm! Lão đại hiệp nghĩ sao?

Bá Đồng Nhi nhìn mọi người một lượt rồi đề nghị: - Theo ý lão phu thì Đảo vương và công chúa nên chọn một ít người đi theo thôi, còn bao nhiêu cho về cung điện trấn giữ...

Vị Đảo vương gật đầu: - Lão đại hiệp dạy rất phải!

Thế rồi vị Đảo vương chọn gần mười người cùng ông ta và công chúa theo Bá Đồng Nhi tiến về hướng Trầm Kha...

o O o